

אור שלום

מרכז אורני ללימוד פנימיים הגורם והגמישות
לאורו של האצמ"ר מקומה"א י"ס אהר"ר שלום ספרין לזכרה

דוא"ל - <mailto:info@ohrshalom.net>

באינטרנט - <http://www.ohrshalom.net>

"נר ה' נשמת אדם" – העלון מוקדש לעילוי נשמות				
מוניה מיכאל בן יוסף	ראובן בן חסן יפת	אידליץ שרה בת משה	אדמונד עדי בן שלמה	משה חנה בת משה
כרמלה בת ישראל	ויקנסקי אדל בת אדולף	טאו ינקל בן הרש	לוי תמר בת משה	עוזרי שמואל בן אהרון
דריאר יוסף בן יצחק	טטרקו דוד בן יהודה	יחיא צדוק בן יחיא	מרגלית בת יהודה	פונטש מנוחה בת יצחק
מצליח בן קרלוס	מריאן משה בן בנימין	יוסף בן אפרים	יצחק בן ישראל	רוגן איזבלה בת יוסף

העלון מוקדש לרפואת כל חולי עם ישראל

ה' ניסן תשס"ז	- פרשת ויקרא -	שנה שלישית
עלון מספר - 136	הד"ג - חברון - 17:31 מוצ"ש - חברון - 18:30	העורך - צחור ג.

מאורות הפרשה – "ולא ידע ואשם ונשא עונו"

בתורת כהנים אמר רבי עקיבא האוכל חלב מביא חטאת בסלע, ספק אכל ספק לא אכל מביא אשם תלוי בשתי סלעים". והנה יש לשאול על שום מה ר"ע סובר לקנוס את המסופק יותר מעובר העבירה? ועוד, במה חמור יותר מי שאיננו יודע שחטא ממי שידוע?

בהקדים לבאר נזכיר את הידוע שכל אותם מורדי השפע מעולמות העליונים יורדים דרך אור קדמאה. וכבר למדנו כי היו שני עננים אחד שבו עולה משה רבינו ע"ה, והשני הוא זה הנשאר על המשכן, השראת השכינה. והוא החשמ"ל שמשה מתלבש בו בחינת זווג גוף ההיכל וגופו של משה, והם אורות החשמ"ל, והענן הנשאר מעל המשכן הוא אור קדמאה חס"ד א"ל "כבוד ה' מלא את ההיכל". והנה סבר ר"ע שמי שמסופק בחטאו חמור יותר, כי בחטא נפסק השפע היורד מאור קדמאה למשכן הפנימי של האדם, ומי שידוע נותן את דעתו על מה שחטא ואשם ושב בתשובה, ויתירה מזו הריהו מפשפש במעשיו ואומר לא בחינם באה עבירה זו לידי. וגם שחטאתי בשוגג הרי יש בעצם החטא פחיתות וירידה ביראת השם שלי, ואיני זהיר ונשמר בקיום מצוותי יתברך.

כי בעבירת השוגג האדם מגיע בהיותו שבו ביצרו במה שמותר לו ועל כן זימן לו השי"ת ניסיון זה ונכשל בו בשוגג, על מנת שישים על ליבו כי הולך הוא אחר יצרו ובפרט במה שמותר לו. בהיות בחינת "קדש עצמך במותר לך" הוא יתד וקשר אל יחודא אילעא קד"ש ק"דס ד"ברי ש"מיא לדברי הבל ורעות רוח, הבלי העוה"ז ז' הבלים דשלמה, כי יש בהם ב' צדדים ימין ושמאל, הבל דקדושה וההיפך. וכשעושה אחר ליבו ותאוותיו מתרבה בו הב"ל הפה וחום הגוף "הכל הבל" ומוצא הוא היתרים וקולות מיניה וביה ובלבד שיוכל ללכת אחר תאוותיו. כי באמת החפץ לשמור ולדקדק במצוות השי"ת "רגלי חסידיו ישמור", כי הוא בחינת צד"ק ר"ח ניחוח להו"ה. ושמירה זו היא למי שעקר מליבו את שורש הרע המר לנטות אחר יצרו לא יזדמן לו שום שוגג כלל.

לכן נבין מדוע באמת מי שחטא בשוגג ויודע שחטא בהכרח נותן את דעתו לשוב בלב שלם ובפרט במותר לו, הרי ממילא ענשה התורה אותו בכך שמביא חטאת בסלע, אבל מי שהזדמן לו חטא על ספק היינו שאינו נותן על ליבו את בחינת צרכיו ועושה דברים האסורים, ויש והם גדולים וחמורים כלשון הרע ורכילות, ובני אדם אינם שמים על ליבם וסוברים שצדיקים וישרי דרך הם, הריהם כשונים שאינם מרגישים שהולכים הם בדרך עקום ומכשול, בורות נשברים אלהי כסף ואלהי זהב, ואינם חושבים שיש עליהם חובה לשקול בפלס את מעשיהם. לכן שיבוא לידם חטא חמור ללא ידיעה הריהם עוברים אותה ללא שום הרהור ובחינה, ומסלקים לאור קדמאה מלהשפיע שפע מלעלה למטה. והחמירה התורה עליו כי מי שחוטא ויודע שחטא ושב ונתכפר לו, אבל מי שהולך בחושך ואומר אור לי וסובר שלא חטא הרי תשובתו קשה. ומכאן מודעה רבה שכל מי שחפץ חיים ושפע בגו"ר יהיה כבבא בן בוטא שהיה מקריב בכל יום אשם תלוי, באופן שיבדוק עד מקום שידו מגעת במצוות עשה ול"ת, שמוכרות לו ורגיל הוא בהם, שמשום ההרגל שמא יש בידו נדנדו היתר כידוע לעובדי ה' באמת. והם דברי רבי עקיבא שדן על פי דברי התורה הקדושה שעל ספק עבירה שלא לחינם הזדמנה לידו ענשו הכתוב, על אחת כמה וכמה כפול ומכופל שכרו של מי שעושה מצוות, שכר מצווה מצווה, שיהיו מאירות בידו ומשפיעות מ"ן לעולמות העליונים עננא חופאה על משכנא הפנימי של כל יהודי ומשם יוריד שפע בגו"ר עד בלי די אכ"ר לכל אשר בשם ישראל יכונה.

מאורות המידות – נפש כי תחטא

"וידבר ה' אל משה לאמר: נפש כי תחטא ומעלה מעל בה' וכחש בעמיתו בפקדון או בתשומת יד או בגזל או עשק את עמיתו" (ויקרא ה', כ' - כ"א) לכאורה במה אנחנו עוסקים פה? זה לא אשם גזלות, אלא אשם מעילות, בלי להכנס להגדרות ההלכתיות, אנחנו מתעסקים לכאורה באדם שגזל בצורה זו או אחרת, בגזל גלוי, או בגזל נסתר. אבל פה נכנס צד שהוא צד חדש שאומר: מהי הנקודה הזו של אדם שגנב? חוץ מזה שהוא גנב פשוט, ועל הגנב כבר יש דיני הגנב והגזלן שענינם במקומם, יש כאן מבט אחר; האדם ש"כחש בעמיתו או בתשומת יד או בגזל או עשק את עמיתו", נוסף למה שהוא עשה, חוץ מהענין שיש שבועת שקר, הוא מעל מעל בה'.

יש פה מומנט חדש שהוא לא מומנט חברתי - מה היחס בין אדם לחברו? אפילו דבר מובהק מצד היחס שבין אדם לחברו לא נידון לא מצד הסדר ולא מצד המוסר, במובן הזה שזה לא יפה לקחת ממישהו את הרכוש שלו, אלא הוא נידון כאן במובן הזה שאיש שהלך וגנב, ולקח דבר שאיננו שלו, נוסף לכל הדברים האלה יש פה צד שהוא מעל מעל בה'. כל ההיבט הוא שיש בזה חילול הקודש; איך יתכן

שאדם עושה דבר כזה, שהוא לא רק בין אדם לחברו, אלא שקשור בו גם האלמנט של בין אדם למקום, שנובע ומשתלשל מהצד הזה של בין אדם לחברו? בין אדם לחברו מצמיח פה, לא כבסיס, ולא כמרכז הענין, את הענין של 'איך זה יתכן שאתה עושה דבר כזה וכזה? אתה מועל בנקודה של הקדושה!'

יש פה, אם כן, ענין של 'קדוש' לא בהגדרות, כמו שהיינו מצפים: יש הגדרה של "קדושים תהיו" בבחינה הזו שמישהו נבדל ומיוחד מכל המציאות; הענין של "קדושים תהיו" הוא בבחינה של פרישות, פרישות מן העריות. אבל פה יוצא שאדם שגונב, הוא גם פוגע איכשהו בקדושה. למרות שהביטוי "פרוש מן הגזל ומן העריות", הוא חלק מן ההגדרות של קדושה, חשוב להדגיש, שאם באמת הצד הכללי המשותף בספר הוא הצד של הקדושה, הגדרת הקדושה לא מועמדת פה במילה אחת; זה לא פשוט לדבר רק על קדושה אחת שהיא קדושה פולחנית. קדושה היא לא רק מה שעושים או לא עושים בבית המקדש, קדושה היא דבר שאדם עושה גם במקומות שאינם שייכים כלל ועיקר לנקודה של הקודש או המקדש. היא מהות לעצמה, מעבר להגדרות שיש בספרים הקדושים, על הענין של מה זה קדושה. מפורסמת, למשל, ההגדרה הזו לגבי מה זה קדוש, על בחינת המובדל, על בחינה של מי שנבדל מן הכל, שזו הגדרת המהר"ל שנראית יותר קרובה לפשוטה של המילה, של הקדושה, והיא נראית הגדרה כללית מאד. יש פה צד שקדושה יוצאת מתחום הפולחן, מתחום הריטואל, ועוברת לתחום הסגולה; קדוש הוא דבר מיוחד, דבר סגולי. כשמדובר על אדם שגונב, וכתוב "אשר מעלה מעל בה", זה בערך כמו שהייתי אומר, בכלל לא בלשון מקרא, שהפסוק פשוט אומר לאדם: 'תבטיח לך, איך אתה עושה דבר כזה?'. הצד של 'קדוש' הוא לא רק בגדר של מישהו שיושב, מעוטר בכמה עטרות, ובארבע זוגות תפילין. הענין של קדוש מועמד באופן כזה, שאם אני מרמה את מישהו, זה "מעלה מעל בה", 'איך יתכן שאתה עושה דבר כזה?'. אני יכול להגיד, 'אני פלוני הוצאתי מהכיס של חבר שלי כסף שאינו שלי, נכון, אבל מה זה שייך לקב"ה?' כאן נכנס הענין שמי שעושה דבר כזה, אז בנוסף לכל - זה גם "ומעלה מעל בה". מכל אלה עולה מושג הקדושה, עולה מהות של קדושה, שמעמידה את הקדושה כסוג של עידון, סוג של השתכללות, סוג של התעלות שהיא כללית, ולא דוקא בנקודה או בתחום אחד. קדושה פירושה שיש דברים שלא עולה על הדעת לעשותם, ויש דברים שאפשר לומר שאתה מבייש את עצמך ואת הקב"ה כשאתה עושה אותם.

מאורות הדרש – הכרת החטא

הכרת החטא, ויודיו, וקבלה לעתיד, גורמת למחילת עוונות "ונפש כי תחטא ושמעיה קול אלה והוא עד או ראה או ידע אם לוא יגיד ונשא עונו", הנה אמר מלת "לוא" כתובה באל"ף וא"ו. ויש לבאר דהנה כתוב "מכסה פשעיו לא יצליח ומודה ועוזב ירוחם" (משלי כח) ומבואר בספר "בינה לעתים" כי החוטא הכופר ואומר לא חטאתי אינו מבטל בזה כח המקטרג הנברא מחטאו, אלא אדרבא יוסיף לקטרג עליו ולומר: גנב וגם רצח וגם כחש, אבל אם החוטא עצמו מתוודה בלב שלם ובלב נשבר ואומר חטאתי עויתי פשעתי כך וכך עשיתי ואני מתחרט על זה חרטה גמורה ואני מקבל עלי בלב שלם ובנפש חפצה שמהיום והלאה לא אחטא עוד, ומבקש מאת השי"ת שימחול לו, אז ירוחם מן השמים וה' מוחל לו, וכתוב גם כן (ירמיה ב, לה) "הנני נשפט אותך על אמריך לא חטאתי", רצה לומר בזה כי מלבד העונש על החטא עוד אענישך על כפירתך ואומרך לא חטאתי. וזהו שאמר הכתוב כאן "אם לא יגיד" - רצה לומר - אם לא יתוודה קודם מותו אז "ונשא עונו" - ליתן עליו דין וחשבון, אך אם "לו יגיד" - רצונו לומר - אם לו יתברך יגיד ויתוודה על עונו אז "ונשא עונו" - רצה לומר - ה' נושא עוון ימחול לו. [בתי הנפש (מובא ב"גן רוה")]

מאורות הזוהר – צדיקים מקריבים את עצמם בכל יום

הצדיקים מקריבים את עצמם בכל יום לפני הקב"ה ת"ח דההוא קרבנא וכו': בוא וראה קרבן ההוא של העני, קל מכולם, משום שלבו שבור. ואע"פ שחושב לחטוא, נעבר ממנו החטא, כי די לו בצער ובצער בני ביתו. וע"כ כל קרבן וקרבן בפני עצמו ידועים כולם אל הכהן.

עובדא בההוא עתירא וכו': מעשה היה באותו עשיר, שהקריב לפני הכהן שתי יונים, כשראהו הכהן, אמר לו, קרבן הזה אינו שלך. בא לביתו והיה עצב. אמרו לו אחיו, למה אתה עצב, אמר להם, הכהן לא הקריב את הקרבן שלי. אמרו לו ומה הוא הקרבן. אמר להם, שתי יונים, אמרו לו, והרי זה, מן העני הוא, ואינו שלך, שהרי כתוב, "ואם דל הוא ואין ידו משגת" וגו'. אלא הקרבן קרבןך. אמר להם מה הוא, אמרו לו, פר אחד. אמר להו ומה וכו': אמר להם, ומה כל כך חמור מחשבת החטא, שצריכים להקריב עליה פר אחד לעולה, נודר אני שלא אעלה עוד על לבי מחשבה של חטא, משם ולהלאה מה עשה. כל היום עסק בסחורה, ובלילה היה ישן, וכשהקיץ משנתו, היה קורא לאחיו, ולימדו אותו דברי תורה, והיה לומד עד שעלה אור היום, ונמצא יודע ללמוד תורה. והיו קוראים אותו, יהודה האחר. יום אחד פגשו ר' ייסא סבא, והיה מחלק רכושו חציו לעניים וחציו לסחורה על הים ע"י אנשים יורדי ים. והיה יושב ועוסק בתורה.

פתח ואמר ויאמר וגו': פ"א אותו יהודה אחרא, "ויאמר שאול אל הקני", מי הוא קני, אלו הם בני יתרו חותן משה, שעשו קן במדבר, כדרור הזה, כש"א, "ודרור קן לה", כדי לעסוק בתורה, כי התורה אינה צריכה תענוגים, ולא סחורה, אלא לעמול בה ימים

בית המדרש אור שלום

ולילות. ומשום זה נסעו למדבר, מן העונג שביריחו. ז"ש, "ובני קני עלו מעיר התמרים" וגו'. ואתה עשית וגו': "ואתה עשית חסד עם כל ישראל". היינו, משום שהיה מהנה את משה בביתו, ומשה היה כלל כל ישראל, ועוד משום שהוסיף פרשה אחת יתרה בתורה. ובזה עשה חסד עם כל ישראל.

אמאי קא אתא וכו': למה בא דבר זה במלחמת עמלק, ומשיב, אלא אמר שאול כשיצאו ישראל ממצרים, לא היה מכל אומות העולם, מי שיתחבר אל ישראל ולקטרג עליהם, אלא עמלק, והוא עשה רע לישראל וערך עמם מלחמה, ואתה, הקני הקדמת להם שלום ועשית חסד עם כולם, ומשום זה אין אתה ראוי להתחבר עמם. עם עמלק. ולא עוד אלא וכו': ולא עוד, אלא מה כתוב ביתרו, "ויקח יתרו חותן משה עולה וזבחים לאלקים". שהוא הקריב קרבן להקב"ה, ובא להתגייר. מה מלמדנו הכתוב. הוא שקרבנו היה חשוב לפני הקב"ה. ומשום שהוא הקריב קרבן לפני הקב"ה, כתוב "ויבא אהרן וכל זקני ישראל לאכל לחם עם חותן משה לפני האלקים", לפני האלקים הוא בדיוק, מכאן למדנו, שכל מי שמקריב קרבן ברצון הלב, הקב"ה מזדמן כנגדו. ת"ח קרבנא דמסכנא וכו': בוא וראה, קרבנו של העני חשוב לפני הקב"ה. כי הוא מקריב לפניו ב' קרבנות, א' חלבו ודמו, וא' הקרבן שמקריב, שהרי אין לו לאכול, והוא מביא קרבן, ע"כ נתמעטו מחמת זה חלבו ודמו. קרבן העני קל מכולם, ב' תורים או ב' בני יונה. ואם לא, מביא מעט קמח ומתכפר בו. ובשעה ההיא מכריזים ואומרים, "כי לא בזה ולא שקץ ענות עני". כל כך למה. הוא משום שקרבן עני משובח מכל. והרי הוא, הקרבן עני שרצייתי להביא, גרם לי להיות בחלקו של הקב"ה, הוא, גרם לי להיות בחלקה של התורה, משום זה חלקתי כל רכושי לעניים, כי הם, דהיינו קרבנם, גרמו לי כך כך. כמה דמסכנא ארתח וכו': כמו שהעני מרתיח חלבו ודמו, כך קמח ההוא, שהביא, מרתיחים אותו בשמן טוב, וכאן למדנו שאפילו כל אדם מקריב מנחה זו על המחבת ומנחה מרחשת. משום, כמו שהחטא מרתיח חלבו ודמו באש היצר הרע, וכל אבריו מרתיחים באש, כך קרבן הזה, כעין זה ממש, כי עיקר הקרבן הוא כעין החטא, ולהקריב לפני הקב"ה רצון לבו ורוחו ונפשו, שזה חביב עליו יותר מכל. זכאה חולקיהו וכו': אשרי חלקם של הצדיקים, שהם מקריבים בכל יום ויום קרבן הזה לפני הקב"ה, ומה הוא, היינו שמקריבים לפניו את עצמם ונפשם, ואני רוצה להקריב קרבן הזה, כי זה רוצה הקב"ה מן האדם בעולם הזה, ועם כל זה קרבן ממש משובח יותר, משום שעל ידו מתברכים כל העולמות

מאורות היכל הברכה – ריח ניחוח לה'

כתב הסבא קדישא מהר"א זיע"א ניחוח מלשון חן בעיני ה' יתברך כי קליפות נג"ה שמות אלהים, כשחוזר אל הקדושה ונעשה כולו טוב, אז מצא ח"ן בעיני ה' והוא כשסר ממנו כבר כל כוחות אלהים אחרים ריח רע שאין לו עיקר. ואז נעשה ממלאך רע יצר רע, מלאך קדוש ריח טוב ריח בוגדיו. [היכל הברכה דף ח]

מאוצר הברכה – גאווה

אין לך יום דומה לחברו, כי בכל יום יש התחדשות הבורין, ואין צדיק דומה לחברו, ואין בריה דומה לחברתה, וכל הנבראים כולם לצורך גבוה, ואין יניקות כלם שוה, ותיקון חלבנה בקטורת מה שלא תיקן לבונה, ואין להתגאות על שפל בריה שבשפלים, אם תפקח עיניך תראה שאתה שפל ממנו בעשיות רצון הבורא, וזהו מדריגה.

מאורות הסיפור החסידי – שני הנפוליונים חלק ה

תקציר: זליג הפרוש מוולקוביסקי שבליטא היה צדיק שפרש מביתו כל השבוע ועסק בתורה בבית הכנסת, היו לו שני ילדים ישכר וזבולון שגם הם גדלו ועסקו בתורה, אולם לאחר נישואיהם ישכר המשיך ללמוד וזבולון פנה למסחר אולם המשיך ללמוד גם כן. אשתו של ישכר פתחה חנות כך שישכר יכל ללמוד בשלוה. לימים נולדו לישכר ואשתו שני ילדים שהוסיפו אושר על אושרם. כשנולד להם הילד השלישי נפטרה אשתו ליפצע, אחיו זבולון ביקש מאחיו שיסכים לקבל ממנו תמיכה חודשית כדי שיוכל להמשיך ללמוד בשלוה, ויתחלקו בשכר לימוד התורה בעולם הבא, ר' ישכר הסכים לאחר שרבי בנימינקה רבו אמר שלא יחסר לו מחלקו שלו בעולם הבא, אפילו שמתחלקים בשכר, אולם תנאי התנה ר' ישכר שהוא עולה לארץ הקודש ולשלם ישלח את תמיכתו וכך עשו, והצליח ונישא שנית ונולדו לו עוד ילדים, והיה שקוע בד' אמות של הלכה. בערב פסח השתהה משלוח הכסף מחוץ לארץ ור' ישכר לא היה לו ממה לעשות את הפסח. אחת השכנות של ר' ישכר החביאה שתי מטבעות כסף (נפוליונים) בארון הספרים וכשילדיה ניקו את הספרים לפסח מצא אחד הילדים את הכסף והכניסו לכיסו. ר' ישכר התפלל בכותל המערבי על מצבו הקשה, ושלא יצטרך לבוא להזדקק לידי הבריות. כשחזר ראה את הילד נחומ'קה משחק בשתי נפוליונים זהב ושאלו מהיכן יש לו את המטבעות. וענה שמצאם, ושיקנה בהם ממתקים. ר' ישכר חשב אולי משמים זימנו לו "מציאה" זו ונתן לילד מטבעות גדולים שיהא לו לממתקים והילד הלך בשמחה לקנות, ור' ישכר חשב שאת "המציאה" יתן לאביו כשיקבל את הכסף מחוץ לארץ. נחומ'קה הודה לאביו ר' לייב (אחר לחצים) שהוא מצא את הכסף בארון וקנה ממתקים אצל ניסים. ניסים הכחיש שקיבל נפוליונים ונתחייב שבועה בבית דין לאחר הפסח.

אף על פי שפרשת הנפוליונים של זלאטה ור' לייבל היתה לשיחת היום בין יושבי קרנות, בבתי מדרשות ולהבדיל במקווה שמתחת לבית הכנסת ניסן בק, לא הגיעה כל ההמולה הזאת כלל לאזניו של ר' ישכר דוב, שלאחר שקנה בשני הנפוליונים את צרכי החג, חזר ללימודו בעזרת נשים

של בית הכנסת "שונה הלכות" ברחוב היהודים. אפילו לטבול במקווה בערב שבת הלך ר' יששכר דב בשעת בוקר מקודמת מאוד, ולא נפגש עם אלה המתמהמהים שם שעה ארוכה ומגלגלים שיחות סרק ודברי הבאי ואינם נמלטים מאבק לשון הרע. מכל דברי הרכילות על הנפוליונים של ר' לייבל, לא שמע דבר וחצי דבר. חלפו ימי החג הזוהרים. שוב נפתחו החנויות ברחוב היהודים לרווחה, לאחר שהיו סגורות למחצה בחולו של מועד. סניור נסים, שבימי החג חבש לראשו תרבוש תורכי צנוף עם סודר ורדרד, חזר לדוכנו ליד חורבת רבי יהודה החסיד, אלא שפניו שוב לא היו כתמול שלשום, ומדי שעה היה מסתכל בשעונו וזוכר בצער שמתקרב והולך יום השבועה בבית דינו של רבי שמואל. אף כי סניור נסים לא נמנה עם יפי הנפש שבירושלים, חרד חרדה גדולה מלהוציא שם שמים מפיו ולהישבע אפילו על האמת לאמיתה.

ימים ספורים אחרי החג התדפק הדוור על דלתו של ר' יששכר דב והביא לו את "הודעת ההעברה" שהתאחרה. מיהר ר' יששכר דב לגמור את שיעוריו והלך לקבל את הכסף שהגיע עבורו מאחיו ברוסיה. בדרכו חזרה מהדואר, סר והמתין למטה, עד שר' לייבל קרלינר סיים את לימודו וירד בכיוון ביתו. נתלווה אליו ר' יששכר דוב ובשברון לב סיפר לו כל אותו מעשה שעבר בינו לבין נחומ'קה ילדו ועל הנפוליונים ש"נגנבו".

בוודאי תבין ר' לייבל, שלא היתה כאן כל כוונה של הוראת היתר לקחת מהילד את הנפוליונים, אלא מכיון שנחומ'קה סיפר לי שמצא את הכסף וכי יש בדעתו לקנות תמורתם ממתקים אצל סניור נסים, החלטתי בשעת מצוקה שאין כאן כל נדנדוד של איסור אם אקח בהלוואה את הנפוליונים מידי נחומ'קה, ואחזירם לך, אחרי שיגיע הכסף מאחי ברוסיה. ועתה סלח נא ר' לייבל, על שלקחתי שלא מדעת את ההלוואה מבנך, שאמנם לפני ההלכה היו שייכים לך, כמו ששינינו "מציאת קטן לאביו", אבל מאחר שטרם באו לידך ואין כאן אלא קנין מדרבנן, לא ראיתי בכך שום חשש; אבל מכל מקום אבקש מחילתך למפרע. חייך ר' לייב חיוך של טוב לב, ואמר לר' יששכר דב: בודאי שאני מוחל לך, ומאושר אני שאפילו שלא במתכוון זכיתי שמכספי יכולת לחוג בדיצה את חג הפסח, ואם היית מבקש ממני את הנפוליונים בהלוואה עד לכשירחיב, לא הייתי מונעם ממך, אלא שיש קפיידא אחרת הרבה יותר חמורה - קפיידתו של יהודי תמים, שנחשד על לא עוון בכפו שלקח מהילד את הנפוליונים תמורת כמה ממתקים. מששמע ר' יששכר דב מפיו של ר' לייבל את שעולל בלי כוונה לרוכל העלוב והמסכן, נתעגמה עליו נפשו. מבלי להתמהמה אף רגע, שם פניו הישר אל דוכנו של סניור נסים, וכתינוק מתחטא, הודה בפניו שהוא זה שגרם לו לכל הביזיונות ועגמת הנפש, ושום דבר בעולם לא יכבד עליו בכדי לפייסו ולהשיג את מחילתו. לא הועילו לו לר' יששכר דב כל תחנוניו. סניור נסים סירב לסלוח. אמנם, מצד אחד הוא שמח שמן השמים חסכו ממנו את ענין השבועה שכל כך העיק עליו, וצדקו יצא לאור נגד כל המלעיזים והמלגלים ששפכו את דמו - אבל, יסורי הגוף והנפש שהיו מנת חלקו בשבועות האחרונים, לא יוכל לשכוח ולסלוח. המשך יבוא בס"ד לוקט מ"אנשים של צורה"

מאורות צדיקים – הרה"ק רבי אברהם יהושע העשיל מאפטא ז"ע בעל "אוהב ישראל"

סיפר הרה"ק בעל אוהב ישראל מאפטא ז"ע, שאביו הרב שמואל ממזבז היה מלמד בעיר קטנה סמוך למעזיבז, ולאביו היה אח שהיה גר באפטא והוא היה עשיר גדול מופלג, והם בילדותם נפרדו זה מזה ויהי כי מת אחי אביו בלא בנים ל"ע ובשעת מיתתו אמר לאשתו הצעירה שיש לו אח שגר בעיר קטנה סמוך למעזיבז ואמר לה שמו, האלמנה שנשארה זקוקה ליבום הלכה לרב העיר וביקשה ממנו לכתוב מכתב להרב של העיר הקטנה שם גר אחי בעלה, שיאמר לו שאחיו מת ונשארה אלמנה ממנו הצריכה חליצה, וכשיבוא ליתן חליצה יקבל חצי עזבון הנשאר מאחיו העולה להון רב.

ויהי כאשר קיבל הרב את המכתב קרא לו (לאבי האוהב ישראל) וסיפר לו הדברים הנ"ל, וילך אביו לביתו ויספר לאשתו את כל הנעשה, ואמרה לו אשתו (אמו הצדקנית של האוהב ישראל) כאשר בא לידך מצוה גדולה אשר צונו השי"ת, תעשה זאת בשבילי - לכבוד השי"ת, ולא תקבל בעבורה שום מומן, והוסיפה בדברים אליו באמרה: אני יודעת שהיצר הרע של מומן הוא גדול מאוד ובפרט שאנחנו עניים גדולים מאד ובשעה שתראה לפניך הון רב בקושי תוכל לכבוש את היצר הרע, ולכן קח בידך את הסידור "קרבן מנחה" שלי ותשבע בו שלא תיקח אפילו פרוטה אחת, וכן עשה וישבע בהסידור, ויקח בידו מקלו ותרמילו והלך לדרכו לעיר אפטא, ויבוא לשם ועשה החליצה כדת משה וישראל, ואחר החליצה לקחה האלמנה כיס מלא עם כסף ונתנה לידי הרב ואמרה: זה המעות הוא חצי מעזבון של בעלי ע"ה ושייך לגיסי הנ"ל, ואם הוא יסכים לבוא לכאן עם בני ביתו אתן לו החצי מן הכל בקרקעות ובעסקים ונחלק שוה בשוה, והשיב להם אבי שהוא עשה את המצוה לשם שמים ואינו רוצה לקחת אף פרוטה אחת כי כן נשבע לאשתו בסידור "קרבן מנחה" שלה, והאלמנה אמרה שהיא אינה רוצה לקחת המעות בחזרה יען שאינם שלה ומסרה הכל לידי הרב, ואביו ז"ל הלך לדרכו וחזר לביתו, ונעשה רעש גדול בשמים מהנסיון הגדול שעמד בו אביו ז"ל, ואביו ואמו היו זקנים ולא היה להם בנים, ונשתנה עליהם סדרי בראשית, ונולד להם הרה"ק בעל אוהב ישראל ז"ע. נסתלק בה' בניסן שנת תקפ"ה (מובא בהילולא דצדיקיא)

החידה השבועית -

- א. מדוע נאמר "וידבר ה' אלי"?
 ב. האם מותר להביא חיה לקרבן?
 ג. "ואם כל עדת ישראל ישגו" למי הכוונה "עדת ישראל"?
 ד. מדוע נקרא הקרבן בשם "שלמים"?

השאלות ניתן לשאול את המרצים "אור שלום" קימת לרכישת ג.ב. 88 מיקוד 90100

השיעור השבועי המקיים בכל יום מנוחי בבית גב"צ מוקט בנין 400 בשעה 20:30 הצביזר מוצאן